Δεν μπορώ να θυμηθώ πότε ήταν η προτελευταία φορά, πιθανότατα έχουν παρέλθει δεκαετίες, αλλά η τελευταία ήταν σήμερα Πέμπτη 19 Μαΐου. Επίσης δεν ξέρω ποια περιγραφή θα ήταν πιο αντικειμενική. Συνοικιακή πιτσαρία ή Πιτσαρία βορείων προαστίων;

Διότι εκεί μαζεύτηκε η πενταμελής (συν ένα εκφραστικό αγοράκι), αντροπαρέα για να χαζέψει τον ημιτελικό της Eurolegue. Τίγκα το κατάστημα με τα δεκάδες ζευγάρια μάτια να είναι καρφωμένα στις τρείς διαφορετικές τηλεοπτικές οθόνες.

Μετρημένες στις αρχές οι εκδηλώσεις των θαμώνων, όσο όμως περνούσε η ώρα, όσο το παιχνίδι έσφιγγε και η πορτοκαλιά ανέβαζε την μάζα της σε κάθε ζωντανό δεύτερο που κυλούσε πάνω στο παρκέ, τόσο οι αντιδράσεις γίνονταν πιο ηχηρές και ζόρικες.

Το τραπέζι μας σαφώς διεκδίκησε μια θέση στο βάθρο του πιο ήσυχου – κόσμιου, γεγονός απότοκο ίσως και της ηλικίας μας. Το παιχνίδι εξελίχτηκε ως περίπου αναμενόταν.

Ντερμπαδούρα του κερατά, σκληρό, δυνατό, και όσο ας μας στεναχώρησε, λόγω αποτελέσματος, ένεκα ότι η γαλανόλευκη υπέκυψε στην ημισέληνο, δίκαιο. Αυτό το τελευταίο ισχύει ακόμα και αν στις συνθέσεις των δυο ομάδων υπάρχουν λίγοι γηγενείς. Το εθνικό πρόσημο είναι πάντα δεδομένο. Δεν έπαιζε η Ανδόρα με το Λουξεμβούργο. Σε κάθε περίπτωση, όμως, οφείλουμε να αποδεχτούμε ότι επικράτησε ο καλύτερος, ο πληρέστερος, ο ισχυρότερος και ίσως ο τυχερότερος.

Και αυτό το παλικαράκι, ο Vasilije Micić, 22 χρονών παιδί της μεγάλης των πλάβι σχολής, μας το έκλεισε και το ερυθρόλευκο και το γαλανόλευκο σπιτάκι μας. Τόβανε ο μπαγάσας κι ας τον κακολογούσε σχεδόν όλο το γήπεδο μέσα στην πατρίδα του. Έτσι πάνε αυτά. Θα περάσει κι αυτός τον Ατλαντικό, για να πάρει τις ευκαιρίες του στην μεγάλη των οπορτιούνιτις, πατρίδα.

Ακούστηκε και η κόρνα της λήξης, ήταν ολίγον στενάχωρο, αλλά ταυτόχρονα επικράτησε ηρεμία. Το είχε παλέψει η ομάδα, το προσπάθησε και ο κόουτς, αλλά έχασαν. Υπάρχει η άποψη ότι ο Olympiacos Piraeus ταβάνιασε. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να κάνει και δεν το έκανε.

Έφθασε εκεί που έφθασε, έχασε σε νεκρό χρόνο από την ισχυρότερη ομάδα της Ευρώπης τα τρία – τέσσερα τελευταία χρόνια. Επιτυχία είναι. Μπράβο τους, υγιείς να είναι να το ξαναπροσπαθήσουν του χρόνου. Όλα τα υπόλοιπα είναι μεμψιμοιρίες ή τοξικός φανατισμός.

Ολοκληρώθηκε ο ημιτελικός, να και οι δηλώσεις με το γνωστό κοντράστ χαράς και λύπης, έπεσε και μια κατήφεια εις τους θαμώνας, ιδίως εις τους φανατικότερους εξ αυτών, πληρώθηκαν αι πίτσαι και οι ζύθοι, άδειασε ταχέως το κατάστημα. Μα η δική μας παρέα παρέμεινε λίγο ακόμα με τη δέουσα νοσταλγική αναδρομή στο αθλητικό παρελθόν και τις κρυφές ματιές στον άλλον ημιτελικό.

Δροσερός Μάης, βραδάκι, ναι χάσαμε αλλά τουλάχιστον γλυτώσαμε τους πηχυαίους τίτλους των εφημερίδων, όσες έστω εκδίδονται και διαβάζονται ακόμα, για «*κόκκινες στρατιές*», «*πύρινες λάβες*», «*νέες Θερμοπύλες*» (δεν γνωρίζω γιατί το Σαραντάπορο αγνοείται) και τα συναφή.

Και του χρόνου.